

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriæ, 1669

XII. Qua certitudine credendum sit, animas Confratrum B. V. &c. è
purgatorio liberari, ratione privilegij Bullæ Sabbatinæ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

ipsius, quale est inter cœtera Carmelitanum hoc, de quo hætenus deserviunt.

Fecit certè hætenus, & imposterum faciet, pro infinita illa propemodum, qua pollet pietate ac charitate super omnem humanam Angelicamque naturam; charitate inquam illa, quam sanè nulla creata mens capere, nulla lingua effari valet. Libuit hæc paulò diffusius explicare, ut ij, qui contra Sodalitium hoc sacri SCAPULARII in venerabili Carmelitano Ordine erectum, Privilegiumq; illud Sabbatinum liberiùs obloqui consueverunt, ad cor revertantur, & veradeo pias, adeo rationi consonas, à tot summis Pontificibus confirmatas, dente theonino arrodere, Momique sublatò supercilio capere imposterum erubescant.] Hætenus ille.

C A P U T XII.

*Qua certitudine credendum sit animas Confratrum
B. V. Sc. è purgatorio liberari ratione privilegij
Bulle Sabbatinæ.*

I 47.

U M jam satis superque, in superioribus veritas ac certitudo Sabbatini privilegij asserta & stabilita esse videtur, restat, ut declaremus, quæ & quanta sit certitudo illius. Quod priusquam præstemus paucis insinuandum est, quid sit dubium, quid opinio, quid fides, quid certitudo, &c. *habentur* juxta doctrinam S. Thomæ est *contrariarum rationum equalitas*. Unde homo propriè dubitat de aliquo, quando habet rationes ad utramque partem æqualiter, aut quasi æqualiter moventes; ita ut non amplius in unam, quam in alteram moveatur, aut inclinetur. Alij dicunt dubium esse, quando quis neque assentitur, neque dissentit, in neutram partem inclinans, sed velut in æquilibrio hæret.

Opinio secundum eundem Angelicum Doctorem, est *actus intellectus, qui fertur in unam partem contradictionis, cum formidine alterius*, in quo differt à dubio, quod opinans assentitur & determinatè adhibet uni parti, licet cum formidine alterius; dubitans vero neutri, & quia hæc adhæsiō est cum formidine, potest objectum opinionis se habere, & consequenter non repugnat illi falsum subesse.

F I D E S

in 3. dist. 7.

q. 5. art. 4.

2. 2. q. 2.

art. 1.

Quid sit dubium?

Quid Opinio?

1. p. q. 19.

art. 9. ad 4.

2. 2. q. 2.

art. 1.

Fides est assensus intellectus determinatus quoad ad unam partem propter auctoritatem & testimonium dicentis. Unde inquit Augustinus, credere est cum assensione cogitare, & credere idem est, quod adhibere fidem. Distinguitur autem fides in divinam & humanam, ratione formalium objectorum seu testimoniorum, in quibus fundatur: quod si fuerit divinum, erit divina, & supernaturalis, in qua ratio formalis assentiendi est divina revelatio, seu veritas prima ut revelans; conditio vero necessariò requisita est propositio Ecclesiæ. Si vero testimonium sit creatum vel hominis vel Angeli loquentis suo nomine, aut auctoritate propria, erit fides naturalis seu humana. Differunt vero fides divina & humana in hoc, quod huic possit subesse falsum, illi minimè. Hæc innititur veritati divine, inquit S. Doctor, quæ est infallibilis: illa rationi humana non ex necessitate concludentis, cui potest subesse falsum. Ab opinione vero differt fides humana, quod illa nititur rationi & discursui, hæc vero testimonio extrinseco dicentis.

Quid fides?

De predest. Sanct. Op. 2

S. Tho. 2. 2. q. 4. a. 5. ad 2.

In quo differat divina ab humana fide? in quo hæc ab opinione?

Quid sit certitudo?

Certitudo autem est firmitas adhesionis virtutis cognoscitivæ in suum cognoscibile: ita ut ille, qui est certus de re aliqua, firmiter inclinatur & adhaereat illi rei: & tantò firmitus, quantò est validius, id quod illam adhesionem causat. Unde fides, quo majus est testimonium, tantò plus habet certitudinis; credimus quippè majori certitudine, quæ à pluribus fideq; dignioribus asseruntur; potestq; nunquam pertingere ad certitudinem moralem, ut cum credimus Constantinopolim esse: imò quandoq; accedere ad omnimodam certitudinem, atq; in ea excedere scientiam, uti patet in fide divina, de cujus dogmatibus longè sumus certiores, quàm de conclusionibus in quacunq; scientia demonstratis. Hoc vero ex eo procedit, quod divina auctoritas, cui illa innititur, firmitior atq; indefectibilior sit, quocunq; lumine creato, ex quo scientia generatur;

OBSERVANDA quoq; hic venit doctrina, quàm tradit S. Thomas, quodlib. 9. art. 16. asserens Papam in his, quæ ad fidem pertinent errare non posse: in alijs vero sententijs, quæ ad particularia facta pertinent, labi posse. Canonizatio vero Sanctorum, inquit, medium est inter hæc duo; quia tamen honor, quem sanctis exhibemus, quadam profusio fidei est, qua Sanctorum gloriam credimus, piè credendum est, quod nec etiam in his judicium Ecclesiæ errare possit. Ex qua inferitur, Canonizationem Sanctorum non esse certam certitudine fidei divinæ, quod vole-

148.

Pontifex in his, quæ ad fidem pertinent labi non potest.

bat, teste Silvestro, verbo *canonizatio*, quidam Joannes Neapolitanus quodlibet 10. affirmans hæreticum esse, asserere, posse Pontificem errare in Sanctorum Apotheosi: neque esse de genere illorum, in quo falli potest, iudicium Ecclesie; quales sunt controversie facti particularis e. c. promotio hujus vel illius ad dignitates aut beneficia, his similia: sed mediat inter prædicta, habetque certitudinem mediam: ideoque licet nonnullis videatur posse absolute in hoc errare Ecclesiam, quod colligunt ex Gloss. in cap. 1. de reliq. & vetera Sanctorum in 6. & cap. A nobis secundo de sentent. excommun. pie tamen credendum est errare non posse, & defacto non errare. Cujus ratio est: quia hæc est pars quedam materie moralis, & valde necessaria ut Ecclesia non erret in cultu & adoratione Religionis: alias committere posset, ut coleret hominem damnatum, & ad illum preces forederet; quod est etiam contra puritatem & sanctitatem Ecclesie. Et licet contrarium sentire & asserere non sit hæreticum, esset tamen impium & temerarium, nam tametsi canonizatio Sanctorum careat certitudine fidei divinæ, attamen ob rationem jam dictam, & quia in re rectè fidem concernit, debet esse infallibilis ac certissima. Quia inquit Suarez, deficeret DEUS in re maximè necessaria Ecclesie quod est contra providentiam & promissiones ejus. Et ex dictis colligere licet, in quo consistat certitudo illa media, qua aliquid prædictibile est: quæ rectè dicitur media, quia excedit omnem certitudinem humanæ fidei, & non accedit ad certitudinem fidei Divinæ, absolute infallibilis & indefectibilis. PRIMUM probatur, quia certitudo media non nititur præcisè testimonijs humanis & naturalibus, ut humana & naturalia sunt, sed ut substantia divinæ providentiæ & speciali Spiritus sancti assistentia. Undè in rebus maximi momenti & publicè populo Christiano propositis, maximè si indirectè fidei vel bonos mores concernant, assensus fidei plusquam humanus & naturalis Romanis Pontificibus debetur; etiam in casu, quando non discernunt esse de fide, quod taliter publicè proponunt. Nec obstat, quod dicas testimonia hominum de vita, sanctitate & miraculis ejus, & Sanctorum factis adscribendus est, falsa esse possunt, non enim illis DEUS, ne in testando errent, Ergo errabit quoque Pontifex in definiendo &c. Respond. enim DEUM quidem non assistere specialiter hominibus attestantibus de prædictis, verùm assistere Pontifici, in d.

Ecclesia non errat nec potest errare in canonizatione Sanctorum; & quare?

Consultatur Tho. Waldens. To. 3. doct. tit. 14. cap. 22. § seq. Contrariū asserere est impium non tamen hæreticū.

Tract. de fide disp. 5. sect. 8. n. 8.

In quo consistat certitudo media inter divinæ humanæque fidei certitudinem? & cur talis dicatur?

Quæ fides debeatur Rom. Pontifici, in re-

in definiendo labatur. Quare licet demus hominum testimonia falsa quandoq; esse, DEUS tamen Pontifici assistet, ne deficiat, & divinæ erit providentiæ tunc ostendere & patefacere ea testimonia esse falsa. SECUNDUM, scilicet quod hæc certitudo media non pertingat ad certitudinem fidei divinæ constat; quia conditio necessaria ad fidem divinam, nempe propositio Ecclesiæ deficit: Unde Augustinus, *Evang. inquit, non crederem, nisi me catholica Ecclesiæ moveret autoritas.* His expositis & suppositis.

DICENDUM est primo, non posse dubium esse de Sabbatino Privilegio. Patet hoc manifestè ex ijs, quæ supra diximus ex S. Thoma de dubio: cum enim ad illud requiratur contrariarum rationum æqualitas, & hæc æqualitas non adsit in nostro Privilegio, non poterit de eo dubitari. Hanc rationum æqualitatem non adesse solidè demonstrant Diplomata Apostolica, authentica Instrumenta, sacram Congregationum eminentissima Decreta, illustrissimorum Antistitum, celeberrimarum Universitatum, sapientissimorum Virorum, Doctorumq; suffragia & testimonia, cæteraq; supra pro Sabbatino Privilegio producta: cum è contra nihil simile, aut solidè opponi possit, ut vidimus supra *Capit. 7. hujus Part.* ex argumentorum privilegium hoc impugnantium dissolutione. Nec obest reperiri quandoq; quempiam, qui dubitet de hoc privilegio: id quippè, ut jam nihil dicamus de minus pia affectione, procedere potest ex ignorantia præfatarum rationum ac momentorum, quibus privilegium asseritur: sicut nonnunquam contingere potest, quempiam conclusionem aliquam scientificam solùm opinativè cognoscere, quàm alius per scientiam attingit: quia hic, non autem ille, evidentiam ejus, ac principia scientifica, ex quibus illa deducitur, penetrat.

DICENDUM est secundo, opinionem simpliciter loquendo non habere locum respectu hujus privilegij; bene tamen secundum quid. Prior asserti pars probatur; de ratione opinionionis est, ut supra vidimus, incertitudo sive formido alterius partis, quæ simpliciter loquendo non cadit in hoc privilegium; cum certum sit, speciali quadam certitudine, uti mox dicemus. Altera etiam patet; quia rationes nonnullæ cum alijs supra adductæ generare solum videntur opinativum assensum Ergo &c.

DICENDUM est tertio, hoc privilegium fide humana, ut minimum

bus maximi momenti esto eas de fide esse non decernat?

I 49.

De Sabbatino Privilegio, rationabiliter dubitari nequit & cur?

I 50.

Nec opinio absolute loquendo habet in eo locum.

Meretur ut minimum

fidem hu-
manam.

mum esse credibile. Hoc abundè probant in superioribus produ-
diplomata, instrumenta, monumenta, testimonia, argumenta & si-
fragia Pontificum, Cardinalium, Antistitum, Academicorum, Docto-
rum, &c.

Et qualentè

DICENDUM est *quarto*, hoc privilegium credibile esse nec
quacunq; humana fide, sed tali, quæ habeat certitudinem moralem
& omnimodam, intra limites humani testimonij. Probatur: illud
citur moraliter certum, quod autoritate ac testimonio omnium
minum vel majoris partis, aut multorum præcipuorum, maxime
tûs omnis Ecclesiastici firmatur, at privilegium Sabbatinum ma-
rum præcipuorum status Ecclesiastici firmatur testimonio, Ergo
Major non videtur egere probatione: Minor patet ex supra adductis
Pontificum, Cardinalium, Episcoporum, plurimorum Doctorum
præcipuorum utiq; Ecclesiæ membrorum testimonijs, quibus privile-
gio Sabbatino suffragantur.

ISI.

Est certum
certitudi-
ne media
inter divi-
næ huma-
næq; fidei
certitudi-
nem.

DICENDUM est *quinto*, privilegium Bullæ sabbatinæ esse cer-
tum, certitudine quadam media inter humanæ ac divinæ fidei certitu-
dinem, hoc est, esse piè credendum. Hæc assertio probatur *primò*
thoritate PAULI V. & Sac. Rit. Congregat. quæ in decreto supra
Cap. IV. num. 98. adducto expressissimis hisce verbis id affirmant, *per-
mittatur prædicare, quod Populus Christianus possit piè credere de adjuvando
animarum, &c.*

Secundo autoritate Divini Officij in festo Commemorationis
Solemnis B. MARIÆ V. de monte CARMELO, de quo supra
Cap. VIII. num. 125. disseruimus: *Materno plane affectu (verba lecti-
lectionis sextæ) dum igne purgatorio expiantur, (Confratres) solari, ac
cælestem patriam obtentu suo quantocius piè creditur esse ferre. Quam eximia
Divini Officij autoritas loco cit. & prima parte Cap. VI. obiter infirma-
vimus.*

Præterea cum hoc privilegium sit aliquatenus ratio, ac funda-
mentum specialis alicujus festivitatis, scilicet. B. MARIÆ V. de
monte CARMELO, ut supra cit. Cap. & num. demonstravimus, & ta-
le fundamentum ob cultum divinum in simili solemnitate DEO exhibe-
beri solitum, debeat habere plusquam purè humanam certitudinem,
ut *ibidem* diximus, sequitur privilegium hoc necessariò habere certitu-
dinem illam mediam &c. Accedit *quarto*, quod Pontifices privile-
gium

gium hoc suis Apostolicis Constitutionibus approbantes ac confirmantes, non ut privati Doctores agere censentur, verum ut suprema potestate in Ecclesia fungentes, quorum proinde testimonia ampliorum, quam purè humanam & ordinariam fidem promerentur, ut infra iterum ostendemus.

Ex his omnibus inferitur *primò*, privilegium hoc eandem ad minimum habere fidei humanæ certitudinem, quam habent cætera, quæ passim in Historijs Ecclesiarum ac Religionum, alijsq; similibus libris referuntur. Certitudo quippe humanæ fidei nititur testimonijs hominũ, ergo ubicunq; adfuerint hujusmodi testimonia, uti adsunt respectu nostri privilegij, necessum erit ejusdem fidei certitudinem reperiri.

Inferitur *secundò*, privilegium hoc in ratione certitudinis multum excedere ea, quæ alij ordinariè loquendo in suis Annalibus aut Monumentis recensent. Cujus ratio est; quia huic privilegio intra limites humani testimonij competit certitudo moralis & omnimoda, juxta dicta supra in quarta assert. quam tamen non semper, imo rariùs habent alia, quæ referuntur, sive in Annalibus Ecclesiasticis in communi, sive in Chronicis Religionum in particulari.

Inferitur *tertiò*, hoc ipsum privilegium quoad certitudinem præstare eis, quæ alibi summi Pontifices, ut privati Doctores, tradunt: imo etiam ut Pontifices respectu particularium negotiorum, vel controversiarum, quæ non sunt juris, sed facti alicujus particularis. Hæc enim non pertingunt ad fidem, quâ aliquid piè credibile est, verum in altero extremo persistunt, & ideo in illis quandoque Pontifices errare possunt, & de facto nonnunquam errarunt; privilegium vero nostrum Sabbatinum obtinet dictam supra fidei mediæ certitudinem, quæ aliquid piè credibile est, atque ita demptis ijs, quæ ad fidem divinam vel bonos mores pertinent, & quæ propiùs & directè ad hæc accedunt, maximam hoc privilegium adeptum est certitudinem, & infallibilitatem, piæ scilicet credulitatis.

D I C E S: Pontifices non proponunt Privilegium hoc, ut ex necessitate in Ecclesia D E I suscipiendum, vel credendum, sed cuilibet liberum relinquunt credere, vel sentire de illo quidquid libuerit. Patet hoc ex ipso verborum tenore Apostolici Decreti PAULI V. dum infit: *permittatur predicare, quod Populus Christianus possit piè credere, &c.*

R E S P O N D. imprimis, quod sacra Rituum Congregatio sub
E e
eodem

152.
Corollaria
ex prædict.
assert. de-
ducta.

153.

Satisfit factæ objectioni.

P. 2. lib.
5. 6. 7.

eodem PAULO V. & iterum sub VRBANO VIII. an. 1628. in approbatione ac confirmatione Officij Commemorati. Solem. B. M. V. de monte Carmelo, non usurpavit, hæc verba *possit piè credere*, verum absolute asserit *piè creditur*, ut constat ex *lectione sexta*. Præterea Pontifices in Religionum approbatione, non in particulari certam Religionem ex necessitate suscipiendam aut amplectendam proponunt, uti rectè advertit Azorius, verum tanquam bonam & salutarem vitæ regulam, quam quisquè, si velit, DEO adjuvante, capessere & profiteri queat, ipsa nihilominus talis Religio approbata, ut redemptivæ forma ac regula, piè creditur, quoad hæc firmæ & infallibilis veritatis; neque de hoc ambigere licet, stante hac approbatione, quantum est ex parte & institutione istiusmodi Religionis; ita, propositione tamen servata, de privilegio nostro sentiendum est. Ello enim PAULUS V. non proponat illud Ecclesiæ per suum Decretum, ut ex necessitate suscipiendum aut credendum, nihilominus hoc ipso, quod Pontifex suo illo statuat Decreto hoc privilegium publicari ac prædicari posse Populo Christiano, tanquam quid bonum & salutare, quod quisquè pro suo arbitrio capessere valet: necesse est subsistere eam veritatem & veritatem: falsa namquè nec permittit Pontifex, ut prædicentur, nec scienter prædicari queunt sine enormi delicto.

Ut autem hæc facilius, pleniusquè; capiantur recolendum est quod *supra Cap. 7.* insinuavimus, & de quo *infra Cap. 15.* sermo incidit, sub eodè scilicet Paulo Pontifice nonnullos contentiosissimos laborasse, ut privilegium hoc convelleretur. Verum Pontifex, post missum maturo examine, ac discussione, pluribusquè; desuper Consultationibus habitis, de consilio sacræ Congregat. sanctæ & generalis Inquisitionis Romanæ, Apostolico Diplomate privilegij veritatem, firmitatemquè; asseruit, talisquè; veritatis ac firmitatis esse declaravit, ut à Populo Christiano sine lapsus errorisquè; periculo prædicari queat. Ex quo liquidò patet Paulum V. nullatenus cujuslibet arbitrio remittere, hoc privilegium verum vel falsum credere & asserere, aut sentire de illo pro libitu; aliàs nullum foret ejus Decretum atquè; immeritò Sedes Apostolica prædicari hoc privilegium in Ecclesiis & Sodalium Carmelo-partheniorum, adeoquè; esset inutile, ut consilio recisam aliàs rationes & absurdas inde sequelas.

Dicitur

DIEB secundò, quæ piè creduntur non sunt adeò certa & infallibilia, sed credentis devotioni & piæ affectioni relinquuntur, Ergò &c.

Respond. multùm quidem valere pium affectum in his & similibus rebus: nam prout quisq; affectus est, ita ferè sentit & iudicat, non tamen inde sumunt suam firmitatem ea, quæ piè creduntur. Licet enim ad credendum fide divina requiratur pia affectio ac libera voluntatis electio, non tamen inde habent suam firmitatem res fidei, verùm aliundè; ita proportione servata, quæ piè creduntur, sumunt suam firmitatem non à pia affectione sed ab extrinseco.

Licet ad credendū requiratur pia affectio, non tamen ab illa habent res fidei suam firmitatem.

Quot modis sint, & dicantur aliqua piè credibilia?

Animadvertendum verò est, inter ea, quæ piè sunt credibilia, dari suam latitudinem ac diversitatem. Quædam enim dicuntur piè credibilia, quia pientissimi ac sapientissimi alicujus Viri, vel plurium similibus testimonio nituntur: & hæc nunquam excedunt humanam aut moralem certitudinem. Alia verò dicuntur piè credibilia, non solum, quia ab uno aut pluribus viris. omni exceptione majoribus asseruntur, verùm etiam universim ab aliqua Ecclesia particulari, V. G. Trevirensi aut Salisburgensi &c. traduntur & observantur: & hæc tametsi magnæ sint autoritatis, nullatenus tamen infallibilitatem fidei Divinæ attingunt. Alia præterea sunt piè credibilia, quæ à Romanis Pontificibus Autoritate Apostolica traduntur, non quidem ut res fidei, sed ut piæ, sanctæ & salutaria, de quorum numero nostrum est privilegium. Alia deniq; sunt piè credibilia, quæ ab universali Ecclesia vel summis Pontificibus proponuntur, ut piæ, sanctæ & indirectè ad fidem pertinentia, sicuti canonizatio Sanctorum, juxta doctrinam suprâ productam S. Thomæ Quodlib. 9. art. 16. & hæc supremum obtinent locum inter ea, quæ piè creduntur.

DICES tertio, in rebus facti infallibilem haud esse Pontificem, ergò Paulus V. ejusq; Prædecessores in comprobando Bullæ Sabbatinæ privilegio labi & falli potuerunt, Ergò non erit piè credendum, nec merebitur fidem quàm suprâ eidem asseruimus.

RESPOND. primo, nihil inde adversum nostra asserta concludi: dato enim, quod potuerint falli, & labi, num propterea lapsos asseremus? Nullus est Historiographorum, (sacros excipiendo) qui mentiri non potuerit, ergone mentitos fuisse inferemus? Nullus est naturalium scientiarum Professor, etsi peritissimus, qui ratiocinando aberrare

aberrare non possit, num indè statim cum Academicis scientiarum omnes tollendas è medio concludemus? Stramineam esse argumentationem de potentia ad actum docent Dialectici. Adde, debere in eo qui aberrare potuit admissi erroris demonstrari argumentum, quod in nostro nunquam casu fiet; cum factum, de quo agimus, iteratò discussisset, probaveritq; *Clemens VII.* & post hunc *Paulus III. Pius V. Gregorius XIII. & Paulus V.* purpurati Patres Congregat. Rituum, sacri Tribunalis hæreticæ pravitatis supremi Judices, alijsq; Viri sapientissimi, in quos, universim consideratos, errorem cadere nemo affirmaverit.

R E S P O N D. *secundò*, nolle me hic pluribus agere de infallibilitate Pontificis in re facti, quam defendunt Theologi, quando ex hujusmodi errore universali Ecclesiæ regimini damnum imminet: quod profecto accideret, si fabulas & mendacia toti Ecclesiæ proponerentur, suprema Apostolicorum autoritate munita, derogatis quibuscumq; Constitutionibus contrarijs, etiam de plenitudine potestatis communitatis. Verum questione hac (quæ tamen omnem objicienti vix præcluderet) Theologis ad enodandum remissa hoc utor dilemma: Pontifex dum in re facti per Bullas loquitur, aut semper verum dicit, aut semper falsum; aut aliquando verum, aliquando falsum? si primum, secura erit nostra assertio & privilegium. Si secundum, grave erit piaculum mentiri continuò summum Pontificem. Ad tertium igitur devolvetur difficultas, quæ ut expediatur, statuenda erit regula, qua discerni possit verum inter & falsum: alioquin Bullæ quælibet vel omnes rejiciendæ, vel omnes admittendæ, vel agendum prohiberetur, si nulla sit discretionis regula, quam sequamur, quod nemini non videtur absurdum. Quæ verò securior discernendi norma præscribi poterit, quam si Christi Vicarius, ijs circumstantijs Bullas communiat, quæ causam à se maturius discussam, legitimèque probatam asserant? Hæc verò universa ad hanc controversiam dissolvendam adeo concurrunt abundè, ut nullo in negotio plura sollicitæ cautionis pro eruenda, asserendaq; veritate desiderari possent momenta; quam sanctissimi Pontifices adducti pro Sabbatino privilegio nobis reliquerint. Ex istiusmodi porro circumstantijs præcipue observat duas *P. Irenæus lib. cir. scilicet. 2. cap. 9. §. 4.*

P R I M A, qua Pontifex factum aliquod sic confirmat, ut Constitutioni contradicere prohibeat *sub indignatione Omnipotentis DEI, Sanctissimæ*

Anthores
differentes
de infalli-
bilitate
summi
Pontificis
insinuavi-
mus *supra*
I. Parte.
§. 6. n. 41.
§. seq.
Quibus ac-
censendi
Sanderus
de visibili
Monarchia
lib. 7. pag.
500. & ali-
bi passim.
Suarez
tract. de fi-
de, disp. 5.
sect. 8. nu.
7. §. 8.
ubi de in-
fallibilitate
Pontif.
in rebns
moralibus
sit in fit.
Approbare
surpita pro
honestis vel
è converso
repugnat
veritati &
sanctitati Ec-
clesiæ: &
ideo in his

rumq; Apostolorum &c. ALTERA qua plenitudinem suae adhibet potestatis. Priorem à CLEMENTE VII. expressam diximus supra. Posterio- rem inde colligimus, quod derogatum velit quibuscumq; Prædecesso- rum Constitutionibus, etiam de plenitudine potestatis corroboratis. Quanta quæso potestas requiritur, ut plenitudo Apostolica reprima- tur? Minorem plenissima sufficere non opinor. At derogat plenissi- mè Pontifex, Ergo dicendus per plenissimam id facere. Inde sic in- fero, privatus nemo sub indignatione DEI & Apostolorum, aut de plenitudine Apostolica potestatis id præcipit: Ergo dum id agit Pontifex, non ut privatus Doctor; sed quasi ex Cathedra pronuncians debet audiri. Pontificem verò etsi ut privatum Doctorem non velint infallibilem, errare tamen sedentem in Cathedra ac mentiri, è Catholicis sensur nemo.

Concludendum igitur ex ijs, que in solutione hujusce objectio- nis adduximus, nec deceptos fuisse summos Pontifices, nec decipi potuisse, dum Sabbatino Privilegio suam dederunt autoritatem ex Cathedra.] Hactenus ille.

DICES, hac doctrina admissa necessariò sequi videtur, Sabba- tinum Privilegium inter Fidei dogmata esse referendū, cum eadem summi Pontificis, qua cætera divinæ Fidei dogmata, autoritate & infallibilitate innitatur.

RESPOND. Id necessariò non sequi: esto enim summus Pon- tifex infallibilis decreverit, indeq; inferatur privilegij veritas & cer- titudo, attamen ut Fidei dogma non debet censi, eò quod tali sub obligatione suam recipi Decretum Pontifex minimè præceperit. Absit autem ut omne verum à summo Pontifice, quantumvis infallibili, emanans, in articulum, Fideiq; dogma recipiatur, quamdiu hoc mani- feste non declarat, neq; ad id obligat; verum longè efficacius ex di- ctis supra, inferri, & sequi videtur, non posse quempiam supra lauda- tis Apostolicis Diplomatum ac Decretis repugnare & contraire, quin incurrat iram, indignationemq; Omnipotentis DEI, Sanctorumq; Apostolo- rum &c. juxta Bullam Clementis VII. §. 13. imo cum infidelibus & gentilibus erit censendus ex Cap. si qui sunt. dist. 18. & Cap. Sciendum summopere 8. q. 1. etsi enim ad recipiendum Sabbatinum privilegium minimè quis teneatur, attamen licitè non potest ipsi contradicere: cum summi Pontifices obligationem recipiendi non imposuerint;

Ec 3

facul-

etiam er-
rare non
potest Pon-
tifex. Et
idem To.
4. de Relig.
Tract. 3.
lib. 4. C. 4.
num. 5. &
segg. ubi
infallibile
demonstrat
Pontificem
in ijs, que
ad hunc
pertinent,
ac nonnul-
la exponit
indicia,
quibus dis-
cernatur
Pontificis
ex cathedra docen-
tis senten-
tia.

156.

facultatem nihilominus contradicendi omnem ademerint, per præta Decreta ac Diplomata: ideoq; aut illud quis debet admittere, aut negative se gerere, & ab eo reiiciendo omnino abstinere. Quæ combi- mari posse videntur, præclara illa ex Cap. Nemini 17. q. 4. sententia Nemini est de Sedis Apostolicæ iudicio iudicare, aut illius sententiam retrahere permissum, videlicet propter Romane Ecclesiæ Primatum Christi munere in beo Petro Apostolo diuinitus collatum.

C A P U T XIII.

*Quo modo è piacularibus flammis liberentur animæ
ut Privilegij Bullæ Sabbatinæ.*

157.

Exponitur
titulus quæ-
stionis, qui
duplicem
habet sen-
sam.

DUPLICEM potest habere hæc quæstio sensum. Potest quippe primò intelligi de modo, quo fit solutio Divinæ iustitiæ pro pœna temporali culpis jam dimissis debita, quàm luitura erant ejusmodi animæ in purgatorio. Utrum scilicet per modum satisfactionis aut suffragij, aut aliquo alio fiat modo? Potest secundò hæc quæstio intelligi de modo, quo eripiuntur animæ ex igne purgante, & in cælis collocantur: an scilicet ministerio Angelorum, aut per descensum B. V. in locum purgatorij, aut juxta utrumq; hunc sensum quæsitum hoc breviter discutieris, quo utriusq; expositio ad plenioram privilegij nostri notitiam haud parum conducere necessariaq; videtur.

Controversia hæc juxta priorem sensum non est adeò facilis solutionis, ut quidam existimant. P. Cyprianus à S. MARIA in *Thesauo Carmel. Cap. 17.* sub finem, paucis se ab illa expedit, dicendo quod duplici via fieri possit hæc exsolutio &c. *Vel, inquit, precibus, apud Unigenitum suum fundendo, quæ efficacissima sunt; vel satisfactione ei offerendo ad Divinam iustitiam compensandam, quas benignè à DEO recipi postulet.* Verùm pro faciliiori ac solidiori hujus difficultatis enodatione, nonnulla paucis observanda aut supponenda veniunt.

Imperium
in animas
Purgatorij
ex natura

Primò, Imperium in animas expiatorio igni addictas, ex natura rei ad DEUM spectare, cui inibi debitum solvunt defuncti. Ad DEUM, inquam, ut principium, Authorem ac supremum Dominum omnium pertinet iudicare vivos ac mortuos; sive enim vivamus